

Oh Really?

Rik Felderhof
Marjolein Westerterp

Oh Really?

VERHALEN EN SCHANDALEN
VAN 17 LEGENDARISCHE GRAND HOTELS

COLOFON

© 2024 Rik Felderhof en Marjolein Westerterp

Omslagontwerp en ontwerp binnenwerk:

Coco Bookmedia, Amersfoort

Druk- en bindwerk: Printsupport4you

ISBN 978 908 2868 739

NUR: 508

Eerste druk 2024

Copyright 2024 Rik Felderhof / Marjolein Westerterp / TVF International BV.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, social media of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TVF International BV, Eikenlaantje 5, 1261 EM Blaricum, Nederland.

Dit boek is gebaseerd op bestaande locaties en personages, maar hun gedachten en handelingen zijn ingekleurd door de auteurs. Daarmee vloeien fictie en werkelijkheid in elkaar over.

*'The heaviest luggage for a
traveler is an empty purse'*

NOËL COWARD

Inhoud

ENGELAND

The Dorchester – Londen	13
The Savoy – Londen	23
The Old Swan Hotel – Harrogate	35

FRANKRIJK

Carlton – Cannes	51
La Colombe d'Or – Saint-Paul-de-Vence	63
Hôtel du Cap-Eden-Roc – Antibes	73
Hôtel Ritz – Parijs	83

DUITSLAND

Adlon – Berlijn	97
-----------------	-----------

NEDERLAND

Grand Hotel Huis ter Duin – Noordwijk	115
Amstel Hotel – Amsterdam	127

IERLAND

Castlemartyr Resort – Cork	139
----------------------------	------------

ZWITSERLAND

Badrutt's Palace – St. Moritz	151
The Palace Hotel – Gstaad	161

ITALIË

De la Minerve – Rome	171
Des Iles Borromées – Stresa	187
Danieli – Venetië	195
Caesar Augustus – Anacapri	205
<i>De Oh Really? hotels</i>	215

Lady Marjory Clark en Sir Richard Ravelli, de alter ego's van auteurs Marjolein Westerterp en Rik Felderhof, zijn op reis gestuurd om de verhalen en schandalen van een aantal legendarische hotels in Europa te verzamelen en van commentaar te voorzien. Ook hun eigen reisbelevissen en herinneringen worden uitvoerig beschreven, waarbij realiteit en fantasie met elkaar verweven zijn.

Lady Marjory Clark, een vrouw met fleurige kleding en een warrig kapsel, flirt graag met mannen en heeft een hang naar de bar en andere vormen van gezelligheid.

Sir Richard Ravelli is behoudend, zelfs conservatief en draagt soepele Engelse schoenen. Met zijn gemankeerde tred struikelt hij opgewekt door het leven en vrolijkt de dagen op met gekoelde rode landwijn.

HET LAND MET ZIJN ROLLING
GREEN HILLS, OUDE TRADITIES EN
DROGE HUMOR HULT ZICH GRAAG IN
MIST EN REGEN, MAAR HEEFT ALLE
INGREDIËNTEN OM JE VROLIJK TE
STEMMEN. TALLY HO.

Engeland

The Dorchester façade

Park suite

The Promenade

The Dorchester

LONDEN

Het Dorchester Hotel is een van de meest iconische vijfsterren-hotels van Londen. Met uitzicht op Hydepark, is dit luxueuze hotel in Mayfair minder dan twee kilometer verwijderd van de trendy winkels in Bond Street waar je uitbundig met je credit-card kunt wapperen. Grandeur en klassieke hoffelijkheid kenmerken dit hotel waar niet alleen leden van koninklijke families en Arabische sjeiks met hun gevolg een warm onthaal ten deel valt. Iedereen die over de drempel stapt wordt in stijl ontvangen of in sommige gevallen in stijl geweigerd. Alles gracieus en discreet.

Mocht u tijdens uw verblijf onverhoeds overlijden dan wordt de kist volgens de traditie door een hoteldelegatie in uniform geëscorteerd tot aan de rouwauto.

Er zijn ook andere mogelijkheden om het hotel vroegtijdig te verlaten, door bijvoorbeeld van het balkon te springen. Zulke trieste incidenten worden met dezelfde discretie afgewikkeld.

Wel veel publiciteit trok de moord op een Franse gravin, een brute overval die al snel in de kranten de naam "The Dorchester Murder" kreeg. Volgens de verhalen werd het lieve mens gewurgd met een koord van een van de trijpen gordijnen. De buit bestond uit een scala aan kostbare familiejuwelen.

Van de dader ontbreekt tot op heden helaas ieder spoor.

In The Promenade lounge, vergezeld van zijn notitieboekje en een glas rode wijn – ijsblokjes apart – gaat Sir Richard Ravelli een spontaan gesprek aan met een junior bankier. De jonge man vertelt hem over een etentje eerder dat jaar in The Dorchester, dat hij namens zijn vader die geveld was door een zomergriep, had bijgewoond.

‘Unieke kans om je netwerk te verrijken, zoon’, had vader hem verzekerd. ‘Geweldig feest met gasten uit de high society.’

De tafelindeling was verrassend. Junior zat aan de hoofdtafel, schuin tegenover de gastheer en zijn oogverblindende vrouw. Naast hem zat een goed gekapte dame die zacht voor zich uit neuriede. Deze puissant rijke grootmoeder had haar bibberige handtekening gezet onder de blanco cheque die de kleinzoon haar in aanloop naar het feest had toegeschoven. Pas na het voorgerecht leek granny tot de lucide ontdekking te komen dat ze omringd werd door tientallen tafelgenoten. ‘Leuk feestje’, zei ze tegen haar buurman en lachte hem toe.

Achteraf bleek de feestelijke dag met cocktails, boottocht en overnachtingen in het luxe hotel 150.000 pond te hebben gekost, iets meer dan 2000 pond per persoon.

Het was een verdomd geslaagde avond wist Junior zich de volgende ochtend te herinneren terwijl de gordijnen in de suite elektrisch werden opengeschoven. Hij was blij verrast dat een bedwelmend mooie jonge vrouw in zijn armen kroop.

‘Wat een nacht’, zei ze met glinsterende ogen.

‘Ja, fantastisch’, bracht hij uit. Het was niet de beste tekst uit zijn oeuvre, maar hij kwam ermee weg.

In de week daarna werd hij door zijn charmante bedgenote uitgenodigd voor de fazantenjacht in Devonshire. Hij schafte zich een passende uitrusting aan, geruite pet, geruit colbert, jachtbroek, kortom de hele nobele shit.

Twee dagen later zat hij te paard en reed in bescheiden draf langs het bordes waar zijn voormalige tafeldame hem ondanks haar hoge leeftijd herkende en kushandjes naar hem wierp alsof hij zojuist zijn eerste communie had gedaan. Met zijn kalfsleren

handschoen wuifde Junior sierlijk terug naar granny terwijl hij bijkans van zijn paard flikkerde.

‘Heb jij iets met paarden, Richard?’ Marjory komt in draf de bar binnen gesneld en bestelt gretig een gin-tonic. Ze heeft nog net het staartje van het gesprek opgevangen. En terwijl Junior afscheid neemt gaat ze in de stoel naast haar reisgenoot zitten.

‘Als ze me ergens naartoe kunnen brengen, een paard voor een slee of koets, ja. En jij, Marjory?’

‘Ik was een typisch paardenmeisje.’

‘Ja, dat was me al opgevallen vanwege je verheven tred.’

‘In tegenstelling tot jouw slepende loopje, bedoel je? Ik had overigens mijn eigen paard.’

‘Hoe heette ze?’

‘Het was een hij, een zwarte hengst. Hij heette Ferdinand. Ik voelde me altijd een filmster als ik hem bereed. Wapperende haren in de wind, and all.’

‘Er komt een moment in het leven van een vrouw dat ze het witte paard verkiest boven de prins.’

‘In veel gevallen een begrijpelijke keuze.’

‘Wat is er mis met een prins, Marjory?’

‘Dat vroeg prins Philip zich ook af toen hem werd gevraagd naar een geschikte huwelijkskandidaat voor zijn dochter, prinses Anne: “Als het geen hooi eet of scheten laat, dan is ze niet geïnteresseerd.” Geloof jij trouwens in liefde op het eerste gezicht, Richard?’

‘Verliefd zijn op een paard heeft niet mijn directe voorkeur.’

‘Hoe dan ook. De eerste keer dat ik je zag, benam je mij de adem, dat moet ik toegeven.’

‘Oh really?’

‘Ik bedoelde je sigaar. De rook benam me de adem. Het was in de Long Bar van het Raffles Hotel in Singapore. Ik werkte aan een reportage voor een tijdschrift en jij dronk cognac en rookte sigaren.’

‘Uiteraard.’